GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Ho hem de pagar sempre els mateixos?.

Opinió | 25/02/2009 | 10:11

“Sí, el cop d’Estat ha fracassat. Però em fa molta por que això ho pagarem nosaltres. Ho pagarà Catalunya”.

1) 24 de febrer de 1981, en el despatx del president de la Generalitat. Cap a migdia. S’ha acabat feliçment l’intent del cop d’Estat. A tot Espanya tothom fa declaracions. De satisfacció, d’alleugeriment. El president de la Generalitat també n’ha fet. També positives. A la televisió i a la ràdio. I ja s’han apagat els focus i s’han retirat els micròfons. I els periodistes estan a punt d’acomiadar-se. Però el president els diu una última cosa: “Sí, el cop d’Estat ha fracassat. Però em fa molta por que això ho pagarem nosaltres. Ho pagarà Catalunya”.

2) 24 de febrer, a la tarda. Palau de la Zarzuela. El rei ha convocat una reunió amb Suárez, president sortint; Calvo Sotelo, president entrant; Felipe González, secretari general del PSOE; Santiago Carrillo, secretari General del PCE; i Manuel Fraga, president d’AP. És a dir, de fet, tots els partits polítics del Congrés, amb l’excepció de CiU i del PNB. Del que es va parlar en aquella reunió se’n sap alguna cosa, encara que no amb detall. Però pel que se sap, per la composició de l’assistència i pel que després va anar passant no costa gaire d’imaginar-s’ho.

3) No sabem ni el dia ni el lloc d’aquest tercer episodi. UCD i PSOE, Calvo Sotelo i Felipe González, es posen d’acord a tirar endavant conjuntament la LOAPA (Llei orgànica d’harmonització del procés autonòmic). Amb el beneplàcit d’Aliança Popular. És a dir, pràcticament tot el Parlament. Una llei que té com a objectiu escapçar el procés autonòmic, amb especial perjudici de l’Autonomia de Catalunya, ja que en el cas basc el tema del concert no es veia afectat i ja que era la que realment reclamava un sostre substancial alt d’autogovern.

És a dir, començàvem a pagar pel 23-F. I ho hem arrossegat durant molts anys.

És un capítol llarg, amb moltes escenes, diversos escenaris i protagonistes. Però els arguments són sempre semblants: la Generalitat intenta millorar el seu finançament. I sovint aconsegueix millores, que després es traslladen a totes les autonomies. Però sempre amb un cost polític i d’imatge alt. És a dir, també va a càrrec nostre el desgast per la discussió amb l’Estat. “Los catalanes siempre quieren más”, “se lo llevan todo”, etc.

El resultat de tot això és el següent:

a) L’aportació que Catalunya ha de fer a la resta de l’Estat cada any oscil•la entre el 8,5% i el 9% del seu PIB. Dit d’una altra manera, després de pagar els impostos –i sovint de pagar privadament suplements en autopistes, escoles, hospitals i serveis de tota mena– els catalans hem de pagar entre un 8% i un 9% més. No hi ha cap economia que ho pugui fer sense greu perjudici de les seves infraestructures, els seus serveis de tota mena i la seva competitivitat. Tot i tenir un PIB més alt per càpita en renda per càpita, Catalunya queda per sota d’unes quantes regions espanyoles que el tenen més baix i no pot oferir els mateixos serveis a la seva gent. És a dir, no es respecta el que se’n diu el principi d’ordinalitat que a tot arreu es considera elemental.

b) Tant és així que en un país com Alemanya, on també els Länder més rics han de contribuir al

progrés dels menys desenvolupats, el mateix Tribunal Constitucional ha dictaminat que aquesta aportació no podia ser superior al 4% del PIB.

c) Malgrat això el clam general a tot Espanya, alimentat per totes bandes, és que els catalans som insolidaris, i se'ns mostra una imatge cada cop més negativa. Fins al punt que mai com ara els mitjans de comunicació espanyols, de dreta o esquerra, i l'opinió pública de tot Espanya havien estat tan contraris a Catalunya com ara. I no surt ningú, fora de Catalunya, no ja a defensar-nos, sinó simplement a explicar la realitat.

d) Per tant, i vist que les millores que s'havien anat aconseguint eren molt insuficients, en la negociació del nou Estatut el tema del finançament va ser clau. I hem topat amb la incomprensió i l'hostilitat de sempre. I amb un principi bàsic i dominant a Espanya, tant la de dretes com la d'esquerres: "La solidaridad hay que practicarla con los bienes ajenos".

e) I a això ara hi han afegit un nou argument. Diuen que com que hi ha crisi no s'ha de tocar res. Que ara això no toca, que ja en parlarem més endavant. No se'n va parlar en temps de vaques grasses, perquè deien que en "tiempos de bonanza" no calia, i no se n'ha de parlar en "tiempos de tribulación", perquè hi ha altres urgències. I el Govern incomplint tots els seus compromisos, totes les seves promeses, de l'aplicació del nou Estatut fins a la reforma del finançament. I mentrestant, els catalans, a seguir pagant el 9% anual del seu PIB.

Consideracions finals

1. Durant 35 anys, des de la Transició, Catalunya ha tingut una actitud responsable en temes polítics, econòmics i de solidaritat. Tant com el que més, i més que molts.

2. Ha contribuït, per tant, a la transformació i al progrés de tot l'Estat com el que més.

3. S'ha beneficiat de la consolidació democràtica i del progrés general.

4. Però des de fa molts anys ha estat sotmesa a un procés d'erosió política i econòmica, i de consideració i respecte. I de deformació de la seva imatge. Un procés cada cop més intens i barroer.

5. Catalunya ja ha fet, i seguirà fent tota l'autocrítica que calgui. I caldrà que rectifiqui el que calgui. Però no ha de caure ni en la pèrdua d'autoestima ni en la síndrome d'Estocolm. La responsabilitat principal del mal tracte que rebem no és nostra. La resta d'Espanya s'ha d'analitzar ella mateixa sense l'autocomplaença que exhibeix ja fa força anys i sense el sistemàtic recel i prejudici que té envers nosaltres. En això, i en tot, la pedagogia l'hem de fer tots, però sobretot l'han de fer els catalans.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/11647-ho-hem-de-pagar-sempre-els-mateixos.htm